ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 61. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Αἱ ἑορταί μας (Ἡ 2 Ἰουλίου ἐν Φαλήρῳ.) — Τὸ ζήτημά μας (Μῦθος). — Εἴμεθα. . . . — Ὕφος Οἰκονόμου. — Φροῦ Φροῦ. — Καραμέλαις. — Διαδήλωσις.—Εἰδύλλιον ἐπὶ σκηνῆς.—ΝΙΝΑ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ.

Η 2 ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩι.

Αἱ ἑσπερινὰι ἐφημερίδες τῆς τρίτης καὶ αἱ πρωῖναὶ τῆς τετάρτης ἀνήγγελλον ὅτι τὴν ἔσπέραν τῆς 2 Ἰουλίου, ἐπετείου τῆς τῶν Γάλλων ἐθνικῆς ἑορτῆς, θὰ ἐδίδετο ἐν Φαλήρῳ ἐκτάκτως ὡραία παράστασις, θὰ ἐψάλλοντο οἱ ἐθνικοὶ ὕμνοι τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, θὰ ἐκαίοντο δὲ πυροτεχνήματα, ἄτινα καὶ ἡ ἑταιρία ἐν τῷ ἐκτάκτως Ἑλληνιστὶ συντεταγμένῳ προγράμματί της προεκήρυσσεν ὡς **λαμπρά.**

*

Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 2 Ἰουλίου ἡ πόλις ὅλη ἦν ἀνάστατος!

Ὁ μὲν ἔσπευδε ν' ἀγοράσῃ εἰσιτήρια θεάτρου διὰ νὰ ἦνε κοντά. Ὁ δὲ ἐνοικίαζεν ἅμαξαν κατευθεῖαν διὰ Φάληρον. Τρίτος ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν φίλων ὅπως ὁμοῦ κατέλθωσιν εἰς τὴν ἑορτήν. Ἄλλος ἄλλο . . . ἄλλος ἄλλο . . .

— Πρέπει νὰ πᾶμε.

— Θὰ ἦνε ὡραῖα! Τί κόσμος! Τί διασκέδασις! Μοναδικὴ βραδειὰ θὰ περάσωμεν ἀπόψε.

Αἱ ἐπιφωνήσεις αὗται καὶ παρόμοιοι ἠκούοντο ἐν τοῖς καφενείοις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν ταῖς οἰκογενείαις τῇ 2 Ἰουλίου.

*

Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχαΐζουσα καὶ ἀρειμάνιος τῆς Πλάκας γειτονιὰ μετεῖχε τῆς συγκινήσεως ταύτης.

Τὸ βαρὺ *καρρολεωφορεῖον* της, τὸ φέρον ἐμπρὸς τὴν ἐπιγραφήν: **Βάρδα κ' ἔρχομαι!** καὶ ὀπίσω: **Μὴ μοῦ ἄπτου,** ἐλάμβανε τὴν πρὸς τὸ Φάληρον ἄγουσαν ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας φέρον τριακοντάδα δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων εἰς τὴν ἔκτακτον ἑορτήν!!!

*

Ἡ ἕκτη ὥρα σημαίνει . . .

Ἐν ταῖς οἰκογενείαις βασιλεύει ἡ μεγαλειτέρα σύγχυσις.

— Κατερίνα, ἀκόμη δὲν ἔγεινε τὸ φαΐ;

Κράζει ἐδῶ ὀργίλη ἡ φωνὴ *πουδραριζομένης* οἰκοδεσποίνης.

— Ποιὸς 'ξέρει ποῦ σουρτουκεύει αὐτὸς ὁ ἄνδρας μου· ἀνάποδα θὰ πᾶμε μὲ τῶν ἐξήμισυ!

Ὑποτονθορύζει εἰς τὴν παρακάτω γειτονιὰ συνωφρυωμένη σύζυγος.

— Μαμμὰ σέλω νάτω κ' ἐὼ τὸ Φάηλο, οὔ! οὔ! οὐάὰὰ!

Φωνάζουν ἀλλοῦ τὰ παιδιὰ ἐν *συγκλαψίᾳ.*

— Ἔλα γυναῖκα, ἔλα κι ἂς κλαῖνε· τώρα θὰ σέρνουμε καὶ κουρέλια μαζῆ!!

*

Ἤδη ἡ σκηνὴ μεταφέρεται εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Μέχρι τῆς ἐξωθύρας συσσωρεύονται οἱ τῶν εἰσιτηρίων ἀγορασταί.

Ὕβρεις καὶ *σπρωξιαὶ* διανέμονται ὅσα καὶ εἰσιτήρια.

Τὰ μασκαρᾶ, χαμάλη κυκλοφοροῦν ὡς δεκάραι.

Ἐπὶ τῆς παρειᾶς σεβαστοῦ δικηγόρου σφενδονίζεται ῥάπισμα.

Ὁ ἱδρὼς ῥέει ποταμηδὸν, οἱ πῖλοι συνθλίβονται, τὰ μανικέτια μεταβάλλονται εἰς σφουγγαρόπανα.

Ἐδῶ φιλόστοργος ἀγκάλη *μανάβη* σὲ περιβάλλει, παρέκει αἱ θωπεῖαι ἀγνώστου λωποδύτου ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ γενείου σου.

*

Ἐπὶ τέλους ἀκούεται τὸ φσσσσ! τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τὰ βρρρρ! τῶν καταπατουμένων ἐπιβατῶν.

— Ὤχου ὁ κάλος μου.

— Μοῦ στραγκούλησες τὸ χέρι.

— Ποῦ πατᾷς βρέ!

— Τὸ καπέλλο μου πάει.

Ἐδῶ δεκαπέντε εἰς ἓν χώρισμα πρώτης θέσεως, ἐκεῖ δώδεκα καὶ τέσσαρες ὀρθοί.

Παρὰ τὸ πλευρὸν ἀδρᾶς κόρης πελώριος τραμπούκος εὑρίσκει εὐκαιρίαν νὰ συνθλιβῇ κτηνωδῶς.

Ταλαίπωρος σύζυγος βλέπει τὴν γυναῖκά του σχεδὸν ἐπὶ τῶν γονάτων ξένου.

Οἱ παχεῖς βογκοῦν ὡς ταῦροι, οἱ ἰσχνοὶ μόλις ἀναπνέουσιν.

Ἐδῶ πταρμίζεται εἰς κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντικρυνοῦ του, ἐκεῖ ἄλλος ἀπομύττεται μὲ τὸ μανδύλιον τοῦ γείτονος, τόσον τὰ θυλάκια ἦσαν κοντά.

*

Καὶ πάλιν φοσσσσ...

—Οὔφ! τέλος πάντων ἐτελείωσαν τὰ βάσανα, ἐφθάσαμεν.

Ἀμ δέ! τώρα θὰ ἰδῆτε.

Θέσις διὰ νὰ καθήσετε δὲν ὑπάρχει, διὰ νὰ περιπατήσετε δὲν ἔχετε τόπον.

Ἐπὶ τέλους περιπατεῖτε μίαν ὥραν. Ἐκουράσθητε.

Καταφεύγετε εἰς τὰ ἄλλα τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα.

Οὔτε ἐκεῖ θέσις.

Καρέκλαι, τραπέζια, κάσσαι, κοφίνια, τενεκέδες, πάγκαι... Ὅλα εἶναι κατειλημμένα ὑπὸ κουρασμένων...

— Καλὲ κυρία, αὐτοῦ ποῦ καθήσατε πάστρευαν σαρδέλλες!

— Αὐτὸς ὁ τενεκὲς ἔχει πετρέλαιο!

Τίς ἐπρόσεχεν ὅμως εἰς τοιαῦτα μικρολογήματα; Ἡ κούρασις δὲν χορατεύει.

*

Νοστιμώτατον ἦτο τὸ *φερμάρισμα* τῶν καρεκλῶν ἐν τῇ πλατείᾳ, ἅμα τυχὸν ἐκενοῦτο μία τοιαύτη, εὐθὺς δεκὰς μνηστήρων ὥρμων ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ πολύπροικον χήραν. Ἀλλ' αἴρνης προτεινομένη παλάμη πωγωνοφόρου κυρίου 'τοὺς ἐσταμάτα.

— Εἶνε ἑνὸς παιδίου μονογενοῦς!! ἐπρόφερε σοβαρώτατα. Καὶ οἱ μνηστῆρες ἔμεναν εἰς τὰ κρύα...

Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει οἱ ἄνθρωποι ἀποβλακιοῦνται.

*

Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε καταστῇ πνιγηρὰ ἐκ τῶν ἑξακισχιλίων ρινῶν αἵτινες τὴν ἐθήλαζον.

Ἡ ζέστη καὶ ὅλον ἐκεῖνο τὸ σμῆνος τῶν κινουμένων καὶ ὁμιλούντων ἀνθρώπων σὲ ἔκαμε νὰ χάνῃς καὶ τὴν κεφαλήν σου... καὶ τὰς τῶν συντρόφων σου.

Μητέρας ἀνεζήτουν ἐπὶ ὥρας τὰ τέκνα των.

Εἴδομεν σύζυγον περιχαρῆ διότι ἡ τύχη τὸν ἐξεφόρτωσε ἐπί τινα λεπτὰ ἀπὸ τὸν ὡραῖόν του ἥμισυ...

*

— Τί ἔχεις, παιδί μου καὶ κλαῖς;

— Εἶχα ἕνα μπαμπᾶ καὶ μιὰ μαμμάάά...

— Καὶ λοιπόν;

— Τοὺς ἔχασαααα!...

— Πῶς τοὺς λένε;

— Τὸν ἕνα τὸν λένε μπαμπᾶ καὶ τὴν ἄλλη μαμμάάά...

*

— Ἀμ γιὰ ταῖς ἔμορφαις;...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία ἀναγνώστρια, ἐν πρώτοις σεῖς.

— Ἀφῆστε δὰ τὰ compliments...

— Ἄ κυρία μου, οἱ μαῦροι ἢ καστανοὶ ἢ γαλανοὶ ὀφθαλμοί σας, (ἀγνοῶ τὸ χρῶμά των... διότι εἶμαι μύωψ), μὲ... μὲ ἐτρέλλαναν, κατὰ δεύτερον λόγον τὸ μικρὸ στοματάκι τῆς φίλης σας Ἑλένης...

— Μὰ αὐτὴ ἔχει ἕνα στόμα τόσο...

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 4

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἄρτεμις!...

— ... Ὁ δὲ κύριος—ἐξηκολούθει ἡ σύζυγος μὴ προσέχουσα εἰς τὸν διακόπτοντα σύζυγον—τρέχει ὅλην τὴν ὥραν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ φίλους, εἰξεύρω καὶ ἐγὼ ποῦ...; Γεύματα, συμπόσια, ἐκαρτέ...

— Ἄρτεμις...!

—Ἔλα, ἔλα, μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ διαψεύσῃς τώρα; Καὶ ἀπωθοῦσα τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον τῇ ἐζήτει τι, βεβαίως ζακχαρωτά· — Κάθησε φρόνιμα Λιλή!—Ἡ Λιλή, τῆς ὁποίας προσεβλήθη ἡ φιλοτιμία, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ὁ πατήρ της ἐζήτει νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ ὁ Ἐδουάρδος, μάρτυς τῆς ὅλως οἰκογενειακῆς ταύτης σκηνῆς, ἤνοιξεν ἐφημερίδα τινὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὴν ὁποίαν συνέπεσε νὰ ἔχῃ μαζῆ του καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἀναγινώσκει. Ἀλλ' ἡ ζηλότυπος κυρία ἐξηκολούθει ἀκόμη τὰ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸ θυμόμετρον ἐπ' αὐτῆς, ἐὰν εἶχεν ἐφευρεθῇ τοιοῦτον, θὰ ἐδείκνυεν ὕψωσιν τεσσαράκοντα τοὐλάχιστον βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, δηλαδὴ ὁ θυμός της εἶχε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ ὀργὴ προβιβάζεται εἰς ἐξαγρίωσιν, ἕνα ἴτως βαθμὸν κατωτέρω τῆς ἀληθοῦς μανίας.

— Ὦ! Οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες, ἔλεγεν, εἶναι οἱ τύραννοι τῶν γυναικῶν!

— Καὶ αἱ γυναῖκες—ἀπήντησεν ὁ σύζυγος ὀργισθεὶς—δαίμονες, δαίμονες!

— Κύριε Λανεχὼ Λουστουκρύ...!—Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ σύζυγός της, καὶ ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὸν διεξερχόμενον τὴν ἱστορίαν ταύτην, εἴτε οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ προνομιοῦχον ὡραῖον φῦλον, εἴτε εἰς τὸ ἄλλο ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν, παρουσιάζων τὸν κύριον Λανεχὼ Λουστουκρὺ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παραμάννας, ἐλησμόνησα νὰ εἴπω τὸ ὄνομά του.—Κύριε Λανεχὼ, ἀκόμη μίαν φοράν..! — Ἐφώνησεν ἡ σύζυγος καὶ στραφεῖσα κατέτρωμε τὴν ὀργήν της εἰς τόσα τεμάχια, ὅσα εἶχε τέκνα καὶ τὰ ὁποῖα τὴν περιεκύκλουν, διότι ἤρχισε

— Πιθανόν· (εἶμαι μύωψ σᾶς εἶπα) ἔπειτα δὲν βλάπτει· μεγάλο στόμα δίδει καὶ μεγάλα φιλιά . . .

— Ἀφῆστε τόρα αὐτὰ καὶ 'πέτε μου 'ς τἀλήθεια ποιὰ ἦταν ἡ ἐμορφότερη ἀπ' ὅλαις, ἀπ' ὅλαις . . .

— Κατὰ τρίτον λόγον ἡ κόμη τῆς Μαρίας μὲ . . .

— Ποῦ θὰ καταλήξετε ἐπὶ τέλους ;

— Εἰς τὸ παλαιόν μου συμπέρασμα:

— Ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μέλι . . .

— Ἀφοῦ γιὰ σᾶς δὲν τῶχουν τί σᾶς μέλει ;

— Ἔχετε δίκαιον καὶ εἶσθε δυνατὴ εἰς τὰς ὁμοιοκαταληξίας. Ἀκούσατε λοιπόν· ἓν ποίημα εἰς ἰαμβικοὺς στίχους γραμμένον :

Ἡ βασίλισσα τοῦ Φαλήρου.

Δὲν μοιάζει 'σὰν τοὺς ἄλλους βασιλεῖς,
Κορόνα δὲν φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἔχ' ὑπασπιστὰς, ἐπιτελεῖς,
Οὔτε μικραὶς κυρίαις καὶ μεγάλη. . .

Καὶ ὅμως ὅπου ρίξῃ μιὰ ματιά της
Κανεὶς, κανεὶς δὲν μένει. . . *δημοκράτης.*

—

Δὲν ἔχει ὑπουργοὺς καὶ τὰ λοιπὰ,
Τῆς φθάνει τὸ μικρό της δακτυλάκι,
Μ' αὐτὸ πληρώνει, κυβερνᾷ, κτυπᾷ
Ὅλο τὸ ἔθνος σὰν μικρὸ κουκλάκι.

Καὶ ὅμως μέσ' 'ς τὴν ἐπικράτειά της
Κανεὶς, κανεὶς δὲν εἶνε *δημοκράτης*

—

Γιὰ θρόνο της καρέκλα μιὰ κρατεῖ
Οὔτε δικάζει, οὔτε φυλακίζει . . .
Μιλεῖ· γελᾷ καὶ γύρω της ζητεῖ
'Σ ὅλους χαρὰ κ' ἐλπίδα νὰ χαρίζῃ

Λένε πολλοὶ πῶς καίει ἡ ματιά της
Κι' ὅμως κανεὶς δὲν εἶνε *δημοκράτης.*

—

Εἶχε γιὰ λίγο κάνει βασιλιᾶ
Ἕνα ζευζέκη μὲ χρυσὸ κεμέρι
Ὅμως μιὰ μέρα ἔβγαλε μιλιά. . .
Καὶ τὰ παπούτσια τοὔδωκε 'ς τὸ χέρι.

Τόρα τοῦ ἔθνους εἶνε ἡ καρδιά της
Γι' αὐτὸ δὲν εἶν' οὔτ' ἕνας . . .*δημοκράτης.*

*

— Τί ἀγαπᾶτε κύριε ;

— Πουλιά . . .

— Μὰ πῶς τὰ θέλετε μεγάλα ; μικρά ;

— Καλλίτερα μικρά.

— Μὰ πολὺ μικρά ;

— Πολὺ μικρὰ ἂς εἶνε.

— Ἂν εἶνε μεσ' 'ς ταὐγὸ . . . ἂν εἶνε *αὐγὰ* ἀκόμη πειράζει ; . . .

Τὴν γερμανικὴν αὐτὴν εὐφυΐαν μᾶς ἐνεθύμησεν ὁ ξενοδόχος τῆς *Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης.*

— Ἕνα ψητὸ ἐδῶ !

— Ψητό ! . . . ἂν θέλετε ἀχλάδια καὶ κουλοῦρι ; . . .

— Ἕνα νερὸ σὲ παρακαλῶ !

— Νερό ! . . . Μήπως θέλετε ρετσινάτο ;

*

νὰ τὰ τύπτῃ μὲ τὸ ἀλεξήλιόν της, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐθραύσθη καὶ τότε τὸ ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της.—Μοὶ χρεωστεῖτε — δὲν εἶπε *μοὶ χρεωστεῖς* ὡς συνήθως, διὰ νὰ μὴ φανῇ πλειότερον ἢ ὅσον ἀληθῶς ἦτο, θυμωμένη—μοὶ χρεωστεῖτε ἓν ἄλλο κύριε Λουστουκρού !

Ὁ σύζυγος διὰ νὰ μὴ ὀργισθῇ ἐπὶ πλέον ἐμειδίασε καὶ ἐσιώπησε. Σύνηθες ῥητορικὸν σχῆμα ἐν ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων πρὸς ἀντίκρουσιν. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐφάνη ἡττημένος, ἀλλὰ τὴν ἧττάν του ἠθέλησε νὰ καλύψῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φρονήσεως· δὲν ἠδυνήθη ὅμως μέχρι τέλους νὰ διατηρήσῃ τὴν σιωπὴν καὶ στραφεὶς οἱονεὶ ἀστειευόμενος πρὸς τὸν Ἐδουάρδον·—Βλέπετε τί ἐστι σύζυγος ; Αἰωνίως διαπληκτισμοί. Θυμόνει ἡ σύζυγός σας ; πληρόνετε σεῖς τὰ ἔξοδα Σᾶς ἀναγκάζει νὰ θυμώσητε ; πάλιν σεῖς πληρόνετε τὰ ἔξοδα, ἐὰν κατὰ τύχην ἔχετε καὶ σεῖς τὴν συνήθειαν τῆς γυναικός μου.—Καὶ δεικνύων τὸ τεθραυσμένον ἀλεξήλιον· — Τὸ εἶχον ἀγοράσει, ἔλεγε, πρὸ ἓξ μηνῶν ὅταν εἴμεθα εἰς τοὺς Παρισίους ἀπὸ τὸν *Καλὸν Διάβολον*, δι' αὐτὸ δὰ ὑπῆγε καὶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα εἰς τὸν διάβολον . . .

— Ἀλλ' ἐξωργίσατε τὴν κυρίαν πολὺ—παρετήρησεν ὁ Ἐδουάρδος, ἐν γνώσει ὅτι ἔλεγε ψεύματα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ, ἢ τοὐλάχιστον κατευνάσῃ τὴν κυρίαν Λουστουκρού. Ἐκείνη ὅμως ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἐναντίον τοῦ συζύγου της ἀποδοκιμασίας τοῦ κ. Δωρναὶ ἤρχισεν ἐκ νέου τὰς μεμψιμοιρίας της.

Οὕτω πως διῆλθεν ὥρας ὁλοκλήρους ὁ Ἐδουάρδος πλήττων καὶ ἀποδυσπετῶν, τώρα μὲν ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ καὶ τῆς κυρίας Λουστουκρὺ, τώρα δὲ ἀποσυρόμενος ὑπὸ τὴν πλατύφυλλον ἐφημερίδα του τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἕως οὗ ἡ ἀμαζοστοιχία ἔστη πρὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ρουὰν, ἔνθα τέλος ἀπηλλάγη τῆς ὀχληρᾶς ἐκείνης οἰκογενείας καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖθεν μέχρι Παρισίων ἦτο μόνος ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Ἰάκωβος, τὸν ὁποῖον ἐλησμονήσαμεν, εὑρίσκετο ἐντός τινος ἁμάξης πῆς δευτέρας θέσεως, διηγούμενος καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὰ παθήματά του εἰς τοὺς συνταξειδιώτας καὶ καταρώμενος καὶ ἀπειλῶν τὸν ἄγνωστον φίλον, ὅστις προσεφέρθη νὰ τὸν φιλοξενήσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Σαλντ-Ἀδρές.

ΙΙ—ΕΣΠΕΡΙΣ

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῶν ὀχυρωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ τελευταῖος πόλεμος κατεδίκασεν εἰς ἀχρηστίαν, ἁπλοῦται τὸ ὡραῖον δάσος τοῦ Βενσαὶν, ὁ ἀντίπους οὗτος τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ὅστις ἁμιλλᾶται ἂν οὐχὶ ὡς πρὸς

Εἰς τὰ γλυκὰ ἔγεινε φοβερὰ πώλησις . . . καὶ ἁρπαγή.

Οἱ λοῦστροι τὴν ἐγέμισαν μὲ γλυκίσματα.

— Ρὲ Γιάννη πῶς πηγ' ἡ δουλειά ;

— Θεὸς . . . δεκαφτὰ κουραμπιέδες καὶ ὀχτὼ λουκούμια.

— Ἐγὼ πειὸ καλά· τρεῖς μπακλαβάδες καὶ δυὸ καταΐφια . . . δὲν καταδέχομαι τὰ δεκάρικα· πέντε τριαντάρικα τρώω.

Ἂν ἐζήτεις ἀπὸ τὸ γαρσόνιον νὰ σοῦ φέρῃ τίποτε εἰς τὰς 9 σοῦ ἀπήντα μεγαλοπρεπῶς:

— Δὲν ἔχωμε παρὰ λεμονάδες ποτὰ καὶ νερά.

*

Τὸ θέατρον ἤρχισε.

— Ἴσως νομίσητε ὅτι ἦτο μυρτόπλεκτον, σημαιοστόλιστον. . . Ἄ μπᾶ! ἁπλότης ! Δυὸ κουτσοσημαίαις, μιὰ γαλλικὴ καὶ μιὰ ἑλληνικὴ φθάνουν. Τί τὰ θέλετε τὰ πολλά ; Δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ θέλησις ; . .

Δύο χιλιάδες ἄνθρωποι συνεσωρεύθησαν εἰς τὰ καθίσματα, τοὺς διαδρόμους καὶ τοὺς τοίχους τοῦ θεάτρου.

Μεταξὺ βρακᾶ καὶ ὑπαλλήλου :

— Τὸ εἰσιτήριόν σας !

Ὁ βρακᾶς ὑπερηφάνως :

— Εἶμαι *ἀμπονέ* !

Οἱ Charbonniers μόλις τελειώνουν . . .

Αἴφνης φρρ . . . φου . . . παφ . . . πραφ . . .

— Τί εἶνε ; τί εἶνε ;

— Τὰ πυροτεχνήματα !

— Μὰ ἡ ὥρα μόλις εἶνε 9 καὶ 1[4.

— Ξέρω κ' ἐγὼ νά !

Ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὸ *τσαλαπάτημα*, τὰς φωνάς, τοὺς στεναγμούς.

— Τὰ πυροτεχνήματα ! ! ! !

Καὶ ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν καθισμάτων . . . . καὶ τῶν καθημένων καὶ ἐγρονθοκοποῦντο καὶ ὑβρίζοντο.

— Ποῦ εἶσαι ;

— Δὲν βλέπεις ! !

— Τὸν κακό σου !

Ἦσαν τὰ ἐλαφρότερα compliments.

*

Σκηνὴ μεταξὺ μητρὸς *δασκάλας* καὶ τοῦ παιδιοῦ της, ἐνῷ ἐκαίοντο τὰ πυροτεχνήματα.

Τὸ παιδί : Μαμμὰ τὰ βλέπει ὁ θεὸς αὐτά ;

Ἡ μητέρα : Βέβαια, ἀφοῦ εἶνε πανταχοῦ παρών.

Τὸ παιδί : Καὶ χαίρεται ;

Ἡ μητέρα : Βέβαια ! δὲν εἶνε πανάγαθος ;

— Αὐτὰ εἶνε τὰ **λαμπρὰ** πυροτεχνήματα ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἕνας κουτσομοῦλος καὶ εἴκοσι ῥακέταις ! Δὲν ἐντρέπεται ὁ κὺρ δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς ;

— Τί γέλοια ποῦ θὰ κάνουν οἱ Γάλλοι ἀπ' τὰ πλοῖα!

Τοιαῦτα ἐψιθυρίζοντο καὶ δικαίως.

Ἀντὶ νὰ φωταγωγηθῇ διὰ βεγγαλικῶν τοῦ Φαλήρου ἡ ἀκτή, ἡ πλατεῖα, ἀντὶ νὰ φωτισθῶσιν οἱ λόφοι, ἡ θάλασσα, ἤναψαν τὰ βεγγαλικὰ εἰς ταὶς *παράγγες* . . .

Ἀντὶ νὰ ἀναφθῇ πυροτέχνημά τι σχετικὸν μὲ τὴν γαλλικὴν ἑορτὴν τέλος πάντων, ἤναψαν δύο *σβοῦρες* καὶ ἕνα μύλον.

Τὰ γελοῖα ὅμως αὐτὰ πυροτεχνήματα ἐκάλυπτε καὶ συνεπλήρου κάπως ὁ λαμπρῶς φωτισμένος βράχος, ἐφ' οὗ ἡ οἰκία Κουμουνδούρου ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ κ. Δούμας, τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ μακρὰν ἐκεῖ ἡ φωτεινὴ ἄλυσσος τῶν ἐπὶ τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως πυρῶν.

Λέμβοι φωτιζόμεναι διὰ πολυχρώμων βεγγαλικῶν ὡς ποικιλόχρωμα θαλάσσια πτηνὰ διέσχιζον τὴν θάλασσαν.

— Τί ὡραῖα ! τί ὡραῖα !

Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει πάλιν νὰ παίζῃ δέκα νόταις *Μασσαλιώτιδα*, δέκα *Σὲ γνωρίζω* . . . δέκα ἀγγλικὸν ὕμνον.

τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον πρὸς τὴν καλλονὴν μὲ τὸν ἀνανεωθέντα ἐκεῖνον παράδεισον, τὸν ὁποῖον εἶχε πυρπολήσει τὸ ἀδδηφάγον πῦρ, καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς τὸν γελῶντα ἐκεῖνον καὶ μαγευτικὸν ἐξοχικὸν κῆπον ἀντήχει κατὰ τὰ ἔτη 1870—1871 ὁ κρότος τῶν ῥηγνυμένων ἐχθρικῶν ὀβουζίων. Ὁδὸς νέα ἀμαξιτὴ καὶ εὐρεῖα ἀναχωροῦσα ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Θρόνου, διερχομένη διὰ τῆς Σαϊντ-Μανδαὶ καὶ ἐξερχομένη τῶν ὀχυρωμάτων φέρει εἰς τὸ ὁμώνυμον τοῦ δάσους προάστειον. Παραλλήλως τῆς ὁδοῦ ταύτης μέχρι τινὸς διέρχεται ἡ σιδηρᾶ ὁδός, ἥτις προχωρεῖ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ Νοζὰν ἐπὶ τοῦ Μάρνητος ποταμοῦ, τοῦ Φοντεναί, τὸ ὁποῖον πρὸς διάκρισιν ἄλλου ὁμωνύμου χωρίου φέρει καὶ τὸν πρόσθετον τίτλον *ὑπὸ τὸ δάσος*, τοῦ Ζουαμβίλλ, τοῦ Σαμπινύ, τοῦ Σαϊντ-Μὼρ καὶ καταλήγει εἰς τὸ Brie Comte Robert, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ τελευταῖος τῆς γραμμῆς σταθμός. Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ προαστείου τοῦ Βαινσαὶν ἐκτείνεται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δάσος, μὲ τὰς εὐθείας καὶ κανονικὰς ὁδούς του, μὲ τὰς γραφικὰς λίμνας του, ὅπου αἱ νῆσσαι ἀμιλλῶνται μετὰ τῶν λευκῶν κύκνων εἰς τὴν νηχοδρομίαν καὶ ἀπὸ μέσου τῶν ὁποίων ὡς ἀναδυόμεναι Ἀφροδῖται φαίνονται ἀναβαίνοντα τρία κατάφυτα νησίδια, ὧν μόνον τὸ μικρότερον, ἡ λεγομένη νῆσος τῆς *Κιτρίνης πόλης*, συγκοινωνεῖ διὰ γεφύρας μετὰ τῆς ξηρᾶς. Τὸ δάσος τοῦτο ἀριθμεῖ ἡλικίαν αἰώνων· ἀντιθέτως ἐκείνου, ὅπερ συμβαίνει παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ νὰ γηράσκῃ ἐνόπῳ προχωρεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ νὰ ῥυτιδῶται, τοὐναντίον ἐπανέρχεται κατὰ περιόδους εἰς τῆς νεότητός του τὰς ἡμέρας καλλωπιζόμενον. Ἄλλοτε—ἀλλ' εἰς ἐποχὴν πόρρω ἀφ' ἡμῶν ἀπέχουσαν—τὸ δάσος τοῦ Βαινσαὶν ἦτο συνεντευκτήριον λύκων, τῶν ὁποίων μάλιστα εἶχεν ἐπιτρέψει τὴν καταδίωξιν ὁ Κάρολος Ε'. ἀπαλλάξας τοὺς κυνηγοὺς τοῦ συνήθους φόρου. Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ὁσάκις δὲν εἶχόν τι ἄλλο νὰ πράξωσιν, οὔτε τοὐλάχιστον ἓν συνοικέσιον μεταξὺ τῶν αὐλικῶν των νὰ σχεδιάσωσιν, ἐτρέποντο εἰς τὸ κυνήγιον. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος Αὔγουστος ἐφαντάσθη νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς ζωολογικὸν κῆπον καὶ περιτειχίσας ἐνέκλεισεν ἐντὸς ἐλάφους καὶ νεβρούς. Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἀνακαίνισις τοῦ δάσους ὀφείλεται εἰς τὸν Λουδοβῖκον ΙΕ'. Τοῦτο δὲ δύναται ν' ἀναγνώσῃ ὁ ὁδοιπόρος ἐπὶ τοῦ ὀβελίσκου, ὅστις ὑψοῦται εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Βαινσαὶν εἰς Σαϊν-Μώρ. Ἔκτοτε ὑπέστη μετασχηματισμούς τινας καὶ διαιρεῖται σήμερον δίχα ὑπὸ τοῦ μεταξὺ παρεμπίπτοντος πεδίου τῶν γυμνασίων.

Τὸ σωζόμενον μέγαρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀναβαίνων εἰς Βαινσαὶν ἀπὸ Σαϊν-Μανδαὶ ἀπαντᾷ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰ δεξιά, δὲν εἶναι βεβαίως ἐκεῖνο, οὗτινος κατετέθησαν τὰ θεμέλια τὸ 1164, τὸ ὁποῖον ἀνῳκοδόμησεν ὁ Φίλιππος Αὔγουστος, καὶ εἶτα ὁ Φίλιππος ΣΤ' ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Βαλεντίας καὶ ἐτελείωσεν ὁ Κάρολος Ε'. Ἐξ αὐ-

Δεύτερον πάλιν τσαλαπάτημα . . .

Ἡ σκηνὴ ἀνοίγει.

Ἡ κυρία Λασσάλ **ἀηδόνι μὲ φουστάνια** ὡς ἐπιμένομεν νὰ τὴν ὀνομάζωμεν ψάλλει, ἤθελον νὰ εἴπω *κελαδεῖ* τὴν **Marseillaise**.

— Δὲν μοῦ λὲς τί ζητεῖ αὐτὴ ἡ *φεσοῦ* μὲ τὴν *ἐβαντάγια* ποῦ ὅλο βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπ' τὰ παρασκήνια;

— Εἶνε ἡ Ἑλλὰς προσαγορεύουσα τὴν Γαλλίαν.

Ἡ μικρὰ Βέσσελ ἐτραγούδησε καλὰ τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον, ἡ ὀρχήστρα μᾶς ἐναννούρισε μὲ τὸ God save the queen.

— Bis ! ! ! παλαμάκια.

Φέρε μας τὰ ἴδια.

— Bis ! ! ! Φόρα ! ! !

Τίποτε πειά ! . . .

Ἄλλο πάλι τσαλαπάτημα τσαλαπατήματος, τσαλαπατήματα τσαλαπατημάτων.

*

Μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔβλεπέ τις ἀνθρώπους συρομένους εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦσαν οἱ ἐπανερχόμενοι Φαληρισταί.

— Καλὰ τὴν πάθαμε !

— Ποῦ νὰ τάξερα !

— Τὰ πόδια μου δὲν τὰ νοιώθω !

— Ἔχω ἕναν πονοκέφαλο . . .

*

Μανδήλια ἐχάθηκαν, ἐσθῆτες ἐσχίσθηκαν, πανταλόνια καὶ σουρτοῦκα ἐλερώθησαν.

. . . . . .

Συμπέρασμα ! Ἄφθονος βροχὴ πεσοῦσα ἐν Φαλήρῳ τὴν 3 Ἰουλίου τὰ ἐξέπλυνεν ὅλα· δύνασθε τώρα νὰ κατέλθετε ἀφόβως.

Ἀράχνη.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ.

(ΜΥΘΟΣ)

Ἕναν καιρὸν ὁ Νασρ-αδδὶν Χόνδζας ἦτονε μάγερας, ἀλλὰ περίφημος μάγερας· ὅταν ἔμπαινες σ' τὸ μαγειριό του, μποροῦσες νἄσουνε χορτάτος ἴσα μὲ τὴ μύτη, καὶ ὅμως κάτι ἤθελες νὰ φᾷς, κάτι ἤθελες νὰ τσιμπήσῃς κι' ὅσῳ ἔτρωγες τόσῳ πεινοῦσες, κι' ὅσῳ πεινοῦσες τόσῳ ἔτρωγες.

Μιὰ μέρα ποῦ κάθουνταν καὶ κάπνιζε τὸ ναργιλέ του ὁ Νασρ-εδδὶν-Χόνδζας βλέπει καὶ μπαίνουν πέντε-ἓξ Φράγκοι (Γγιαβούριδες δηλαδὴ μὲ καπέλλα) ποῦ εἶχανε καὶ μαζύ τους ἕνα Ρωμηὸν (Γκιαβούρη δηλαδὴ μὲ φέσι.)

— Νασρεδδὶν-χότζα, τοῦ λένε, βλέπεις αὐτὸν τὸν Ρωμηό, εἶν' ἐδῶ γείτονας, καὶ ἤλθαμε νὰ σοῦ ποῦμε νὰ τὸν βάλῃς νὰ φάῃ.

— Πολὺ καλά, ἐφεντιδες. Ὅ,τι θέλει.

— Ναί, μὰ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ.

— Ταμάμ, πῶς γίνετ' αὐτό.

— Νά, βρὲ ἀδελφέ, αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὁ παπποῦς ἦτανε μάγερας σ' αὐτὸ τὸ ἐργαστῆρι, ξέπεσε κατόπι καὶ τὸ πῆρ' ἀπάνω του ὁ πατέρας σου· τὸν πατέρα σου τὸν ἐκληρονόμησες ἐσύ· πάει νὰ πῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει κάποιο δίκηο νὰ φάγῃ σήμερα *μπετεχαβᾶ* (δωρεὰν) σ' τὸ μαγειριό σου.

Ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας σὰν μουσουλμάνος ποῦ ἦτανε εἶχε καὶ *μερχαμέτι* (εὐσπλαγχνίαν) καὶ :

— Ἂς εἶναι πιά, τοὺς λέγει, ἀφοῦ τὸ θέλουνε τόσοι καλοὶ γειτόνοι καὶ πεινᾷ κι' ὁ ἄνθρωπος . . . Τί θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνῃ ;

Δὲν πέρασε μιὰ στιγμὴ καὶ ὁ Ρωμηὸς εἶχε μπροστά του ἕνα πιάτο ξερὰ φασούλια ποῦ ἄχνιζε. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι ἀμέσως, ὁ Νασραδδὶν-Χόνδζας τοὔβαλε καὶ λίγο

τοῦ δὲν ἔμειναν ἢ οἱ τελευταῖοι πῦργοι. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεδίου ἀνήγειρεν αὐτὸ βραδύτερον ὁ πολύμηχτις Μαζαρῖνος κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ περιφήμου Λεβώ. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἀπέθανεν ὁ ὅσον σοφὸς τόσον καὶ πονηρὸς ἐκεῖνος πρωθυπουργός. Ἀλλὰ ὁ χρόνος, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τοῦ Σοφοκλέους κατέστρεψε καὶ τὸ ἔργον τοῦ Λεβώ. Πάντα δὲ ταῦτα τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος ἐγκλείονται ἐντὸς ὠχυρωμένου περιβόλου, ὅπου τις καλλιτέχνης ἢ φιλόσοφος δύναται νὰ μελετήσῃ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων. Αἱ αἴθουσαι τῶν μεγάρων μετεβλήθησαν ἤδη εἰς στρατῶνας καὶ ὁπλοστάσια. Μετὰ τὴν αἴθουσαν τῶν ὅπλων ἔρχεται εἶτα ὁ ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α' ἐγερθεὶς ναὸς κοσμούμενος διὰ τῶν ὑελογραφῶν τοῦ Ἰωάννου Κουζέν, καὶ ὁ περιώνυμος τετράγωνος τὸ σχῆμα καὶ τεράστιος τὸ ὕψος πύργος μετὰ τῶν πέντε ὀροφῶν του εἰς τὸ ὑπερῷον τοῦ ὁποίου ἄγει κλίμαξ ὀφειοειδὴς ἐκ διακοσίων τεσσαράκοντα δύο βαθμίδων ἀπαρτιζομένη, καὶ ὅθεν δύναταί τις ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς νὰ ἴδῃ ἐξ ἑνὸς μὲν τὰ πέριξ χωρία, ἐξ ἑτέρου δὲ τοὺς ἀπεράντους Παρισίους. Εἶναι δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ πῦργος, ἐξ οὗ δεσμώτης ὁ Μαραβὼ ἔγραφε τὰς *ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Σοφίαν*.

Ἀπὸ τῆς φυλακῆς ἐκείνης εἶχε διέλθει πρότερον καὶ ὁ πτωχὸς Λατοὺδ, ὁ ἀπερίσκεπτος ἐκεῖνος νεανίας, ὅστις δι' ἑνὸς ἀτέχνου στρατηγήματος ἠθέλησε νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας Πομπαδοὺρ καὶ ἐξαπέστειλε ταχυδρομικῶς τὸ περιώνυμον χαρτόδεμα. Ἄ! ἦτο ἀληθῶς μωρὸς ἀποποιηθεὶς νὰ δεχθῇ τὸ προσφερόμενον βαλάντιον, ἀλλὰ μωρότερος συγκατανεύσας ν' ἀφήσῃ ἰδιόχειρον σημείωσιν τῆς κατοικίας του εἰς χεῖρας τῆς μαρκησίας, ἥτις ἐφρόντισε νὰ παραβάλῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ χαρτοδέματος μὲ τὴν σημείωσιν, καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει. Ἔκτοτε ὁ Λατοὺδ μετεφέρετο ἀπὸ Βαστίλλης εἰς Βαινσαὶν, δραπετεύων καὶ συλλαμβανόμενος ἕως οὗ διὰ τοῦ θανάτου τῆς Κυρίας Πομπαδοὺρ, ἀλλὰ τοῦτο πολὺ ἀργά, ἠδυνήθη νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἕτερος ἐπίσημος φυλακισμένος τοῦ Βαινσαὶν ἦτο ὁ Πρεβῶ, ὅστις ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 κελλίου του κατήγγειλε διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1777 πρὸς τὸν βασιλέα τοὺς ὑπουργούς, οἵτινες ἐμπορεύοντο αἰσχρῶς τὴν πεῖναν τοῦ λαοῦ, ἀγοράζοντες αὐτοὶ καὶ μεταπωλοῦντες τὸν σῖτον. Οὕτω μετὰ τὴν Βαστίλλην εἶχον καὶ αἱ φυλακαὶ ἐκεῖναι τὴν ἱστορίαν των.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Γ. Ξένος.